

ÜZENET

A VENEZUELAI MAGYAR

EVANGÉLIUMI

KERESZTYÉNEKHEZ

XL. évfolyam

1991. 6. szám

SZERETET ÉS SZERETET

"Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta". (János 3:16)

Vannak emberi érzések amiket időzítettek. Karácsony a "szeretet ünnepe", tehát karácsonykor, ha máskor nem is, illik egymást szeretni. Ha elfelejtenéd, hogy rendes embernek ilyenkor szeretnie "kell" a családját, a rokonait, - a televízió, a rádió, az áruházak kirakatai emlékeztetbe idézik. Az az agymosás, amit november végétől utcán, napi postádon keresztül és a rádióban az unalomig lejátszott karácsonyi dalokban kapsz, azt mindenesetre eléri, hogy mire szeretteiddel a karácsonyfa alatt megállsz, elegend van a karácsonyból is és a szeretetből is.

Tragikus és sivár dolog, hogy a lélek legbensőbb megnyilatkozásai kalmárok kezére mentek át és profit-kérdésé lettek. Ennek az automatizált, vásári szeretetnek természetesen semmi köze nincs ahhoz a szeretethez, amiről a Biblia beszél.

A szeretet először is nem hangos. Egyszerűen van, bizonyítás és hangulatzene nélkül. És a szeretet, ha van, észrevétlenül ölel át. Csak akkor veszed észre amikor már nincs, elszállt. A szeretet következésképpen nem lokalizálható vagy időzíthető. Nem lehet csak itt és itt, ekkor és ekkor szeretni. Szerelmet lehet vásárolni, de szeretetet soha. A szeretet nem kötelességből, megfontolt szándékból fakadó gesztusa a szívednek. Jómodorral sokmindent lehet álcázni, de előbb vagy utóbb, a jómodor leteszi maszkját és kiderül, hogy amit te szeretetnek hittél, csak önzés és szerep.

A szeretet ösztönös dolog. Nincs előzménye és magyarázata. Van akihez vonzódasz és van aki taszít. Egy gyerek, vagy egy kutya, éppen mert az ösztönükön tájékozódnak, meghökkenítő bizonyossággal ismerik fel a barátot. A szeretet más mint kritikátlan, ájuldozó elfogadása a másiknak. A szeretet, ha kell, kíméletlen, de mindig őszinte. És a szeretet mindig bocsánatkérésből és bocsánatadásból él. A szeretetet nem lehet állandó magasfeszültségen tartani s jó, ha az elernyedés napjaiban a másik szeretete a helyén van, elfedezéssel és megértéssel.

A szeretettel ölni is lehet. Embereket ellehet úzni azzal, hogy agyon szeretik őket. A szeretetnek van egy

telítettségi foka, amikor már csömört és gyűlöletet vált ki.

Pál apostol a szeretet alapvető ismervét adta, amikor arra figyelmezteti az atyafiakat, hogy szenvedjék el egymást szeretetben. (Ef. 4:2) Szeretet és szenvedés ugyanis összetartozó fogalompár. Vegyük pl. az anyaságot. Az anya tudja, hogy mibe fog neki kerülni a gyermeke világhozatala és mégis vállalja a szenvedést, sokszor a halál kockázatát. Ismerünk szülőket akiknek gyermekeik csak bánatot, szomorúságot okoznak, és annál inkább, sokkal mélyebben szeretik tékozló fiukat.

A szeretet fajsúlyát az méri le, hogy mennyi szenvedést tudunk érte vállalni. Azt aki kedves, figyelmes, jó - azt könnyű szeretni. De akkor is kitartani valaki mellett, amikor az elveszti a talajt a lába alól, amikor magatartásával bemocskolja a képet, amit róla alkottál, amikor szenvedsz miatta: ez a szeretet próbája. Emberi kapcsolatok ott és úgy mennek tönkre, hogy a végszót a mélységben mondjuk ki. Holott a mélypont az emberi lét fokozataiban csak egy állomás, lehet, hogy visszatérő állomás. A szeretet, mely nem érzelmi fellobbanásokból táplálkozik, mindig hazardőr: mer a következő lapra tenni. Mer abban hinni, hogy egyszer majd az osztásnál mégis jó lapot kap, és az élet újra szép lesz.

Tudsz-e jogos indulatokat, haragos szavakat visszatartva, várni a következő osztásra? Tudsz-e értéket látni még mindig ott, ahol minden visszájára fordult? Magadhoz tartozónak vallod-e, vállalod-e azt aki összetörte illúzióidat és meggyalázta benned a látomást emberségről, adott szóról, húségről - és hiszel-e abban, hogy egyszer még a romokon virág fakad?

Kitartani a szeretetben, annyit jelent, mint hinni a csodában. Az életet ugyanis a csoda minősíti. A váratlan, a kiszámíthatatlan, az, ami kívül esik léted keretein, az emberi törvényszerűségeken. Az a szeretet amiről Pál apostol beszél, tehát a szenvedéssel eljegyzett szeretet: a holnapra van betájolva. Az ember hajlamos arra, amikor a mélységeket járja, hogy csak a sebeket tapintsa, amiket az okozott akit szerettek. Nos, merj hinni a csodában! Ügyeld a látóhatárt, ahonnan kitartó szeretetedre kell, hogy válasz jöjjön! A bibliai tékozló fiú apja is ezt tette, és egy napon megláthatta a testében-lelkében összetört fiát, aki visszajött. Az életnek megvannak a játékszabályai. Az élet azonban nem játék, sokkalta inkább

csatatér, ahol kis szúrásoktól, hajszálereken keresztül is elvéreznek emberek. Mindig az a győztes, aki a helyén marad. Aki vár és visszavár. Aki akkor is szeret, amikor annak látszólag nincs értelme s már csak délibábkergetés. Hisztériával, nagyjelenettel végképp elmérgesíthetsz helyzeteket, míg az "elbocsátó szép üzenet" és a szótlán visszafogadás, mindig a lázadót töri össze.

A szeretet nemcsak a szenvedéssel, de a halállal is el van jegyezve. "Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta". A megváltás történetében az isteni szeretet ikerpárja : a halál. Nekünk, embereknek csak szenvednünk kell, hogy végül is győzedelmeskedjék a szeretetünk. Jézusnak meg kellett halnia, hogy meggyőzze a világot. Az Atyának a Fiú életébe került, hogy szeretetét kiáraszthassa az emberre, hogy visszaállíthassa az embert arra a helyre, aki és ahol volt a teremtéskor, az Édenben. Isten az embert nem úgy látta amivé lett, hanem aki volt a vele való közösség tiszta és szent állapotában. Isten is hitt a csodákban, abban, hogy a bemocskolt istenorca újra felragyog az emberen. S amikor Isten a Fiúban visszaállította maga és az ember között a statusquot, ezt úgy munkálta, hogy a Fiát halálba adta. A keresztt, úgyis mint az ember tragédiájának és az isteni színjátéknak a helye az a fix pont, ahonnan Isten kiforgatta a világot sarkából.

Karácsony erről a szeretetről beszél. Az a karácsonyi üzenet számodra, hogy van értelme az áldozatos szeretetnek, az összetört szívvel vállalt szeretetnek, a mindhaláláig kitartó szeretetnek. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. És a világot, a te világodat is csak az hozhatja rendbe, hogy valaki megismétli, újraéli azt, ami a kereszten lejátszódott. Azaz az igaz, a megbántott szenved azért, akitől csak rossz szót és sebeket kapott, és aki elment.

Ebből a hazug, szirupos, adok-veszek lármájú karácsonyi hangulatból emeld fel a szemed a keresztre, és lásd meg, hogy a szeretet több és más mint csak hangulat. A hangulat a múló pillanat villanása. A hangulat ma van, holnap nincs. Ha valamire bizonyosan nem építhetsz, az éppen a hangulatod. Hangulattal, elérzékenyüléssel nem lehet feloldani a feszültségeit az életednek. Istennek sem volt mindegy, hogy látnia kellett a Fiát a kereszten, a helyettes elégtétel iszonyú szertartása közepette. Neki is vérzett a szíve, miközben Egyetlene oldalát átvverte a

légionárius dárdája. Új viszonylatok, új világ építéséért valakinek mindig meg kell szenvedni.

A "szeretet ünnepén" nem "kell" és nem "illik" egymást szeretni, hanem "szabad". Úgy ahogy Jézus is önként állt a helyedre, átvállalva a bűneidért a bűnhődést.

A szeretet feltétel nélküli. Nem azért szeretek, hogy viszonzszeressenek. A szeretet nem a másikat, hanem engem kötelez.

Trombitás Dezső: Itt és Ma

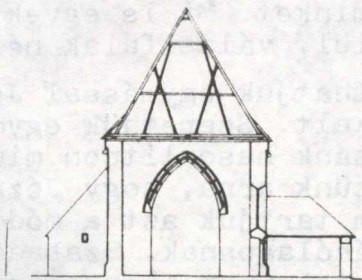
Tarné Lévay Pálma

KARÁCSONYOK

Ó, ti fázó gyermeklelkek,
csodát váró kisgyermek;
gyertyácskákat gyújtogattok,
karácsonyfát díszítgettek.
Csodát váró kisgyermek,
magatokat áltatjátok;
csodákat ti teremtetek
gyújtogatva gyertyalángot.

De ti, fázó gyermeklelkek,
csodákat csak teremtsetek;
gyújtsatok csak sok kis lángot,
melegítsék a világot.

Október 31-én este istentiszteletet tartottunk az emlékezés, a hálaadás és az erőgyűjtés jegyében a Reformációt ünnepelve.

Örüljétek az Úrban mindenkor; ismét mondom: örüljétek!

Örvendező hitvallás

1. Mindnyájan váratlan és kimondhatatlan örömet kapunk. Akkor kezdtünk el örvendezni, amikor meggyőződünk róla, hogy Jézus Krisztus nem csak egy híres ember volt, hanem valóban feltámadt és ma is él! Az Istent Jézus Krisztusban találtuk meg.

2. Örülünk, mert az élő Jézus megszólított minket. Azelőtt üres volt az életünk és értelmetlen, Jézus szívünkbe költözött és értelmet adott. Azelőtt különféle bűnöknek éltünk, és a boldogságot tévedések szemétdombján kerestük. Jézus bűneinket megbocsátotta, és új életet adott.

3. Örülünk, mikor Jézus szavát halljuk. Isten beszéde, a Szentírás minden kérdésünkre felelet. Örülünk amikor egymagánosan, vagy közösen Őt megszólíthatjuk, és neki mindent elmondhatunk.

Örülünk, amikor átéljük, hogy Ő velünk van a lakásunkban, az iskolában, a munkahelyünkön, a villamoson és különösképpen a gyülekezetben, amikor testét - vérért magunkhoz vesszük.

4. Örülünk amikor egymást látjuk. Mi mindnyájan testvérek vagyunk. Nem választhatnak el bennünket sem a műveltségbeli különbségek, sem az örökölt felekezeti különbségek - bár megbecsüljük saját gyülekezetünket -, sem az, hogy melyik lelki vezető révén ismertük meg az Urat - bár megbecsüljük azokat akik előttünk járnak a hitben. Jézus azonban egyetlen, a kegyelem is egy és ugyanaz, ami megtart minket. Mi is egyek vagyunk hát benne - fenntartás nélkül, válaszfalak nélkül!

5. Örülünk, ha megoszthatjuk egymással Jézus Lelkének gyümölcseit és ajándékait. Szeretjük egymást, de nem akarjuk azt, hogy hozzánk hasonlítson minden testvérünk. Inkább örömmel törekszünk arra, hogy Jézus arca legyen láthatóvá bennünk. Nem tartjuk azt a módot, ahogy mi követjük az Urat, kizárólagosnak. Szabadságban szeretjük egymást. Nem az a dolgunk, hogy egymást ítélgessük, hanem, hogy együtt örüljünk Jézusnak, aki mindnyájunknak adta magát.

6. Ezért örömmel mondjuk tovább az Örömhírt: kendős néniknek éppen úgy, mint közel- vagy távolállóknak. Amikor azt látjuk, hogy Jézus másokat is megragad, nagyon örülünk, mert tudjuk, hogy Istennel örülünk együtt.

Tudjuk, hogy Isten minden nemzetet szeret. Minket azonban elsősorban saját népünkhöz küldött. Az a vágyunk, hogy az Örömhír eljusson mindenkihez, aki magyarul beszél: Budapesten vagy Kolozsvárott, Debrecenben, vagy Érsekújváron. Ezért útra kelünk és örömmel visszük az evangéliumot mindenfelé.

7. Tudjuk, hogy Jézus követése nemcsak a bizonyágtételben van. Ezért örömmel ajánljuk fel időnket, erónket jödtetni bármikor, bárhol, bárkivel.

Jézus arra tanít, hogy mindig a gyöngébbek mellé álljunk: a kicsik, a betegek, az öregek, a kisebbségben levők, a hitük, anyanyelvük miatt, az igazságért ártatlanul szenvedők bőrében maga Jézus vár bennünket.

Ezért örömmel vállalunk szenvedést is, ha valakivel együtt szenvedhetünk. Nem önmagunkban bizakodunk, de megtapasztaltuk, hogy a megpróbáltatás idején elképzelhetetlen erőket ad az Ő Lelke nekünk.

8. Nem vagyunk szúklátókörűek, örömmel ismerjük fel Jézus arcát Händel: Messiásában éppúgy, mint a spirituálékban. A zsoltároknak éppen úgy, mint az új énekeinkben. Tudunk imádkozni ősi templomokban éppúgy, mint erdei bibliaórákon. Mienk Tolsztoj: Feltámadása éppen úgy, mint József Attila istenkereső versei. Tudunk együtt örülni a modern atomfizika tudósaival, így Einsteinnel, aki a világegyetemben megsejtette a Teremtőt.

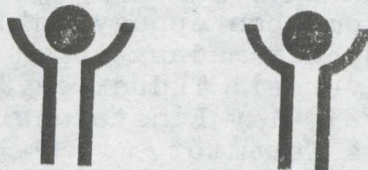
Minden a mienk ami szépet Atyánk a földi életben adott: a Balaton és a tengerek, a szerelem, amit Ő gyújt a szívünkben, a húség, amire Ő ad erőt, a szépség és az igazság, ami mosolyának tükörképe. Minden a mienk, mi pedig Krisztuséi vagyunk.

9. Tudjuk, hogy mindezeknél az örömnél még nagyobb vár ránk, ha Jézust meglátjuk majd színről-színre. E földi világban nemcsak öröm és szépség van, van bűn is van szenvedés is, van Gonosz is. De Jézus legyőzte a Gonoszt és a halált, ezért Vele együtt mi is győzni fogunk.

10. Szeretjük Jézust és visszavárjuk, visszajön a földre mert megígérte, és ígéretét megtartja. Ezért már most a jövő törvényei szerint igyekszünk cselekedni: örömmel hirdetjük nevét, tesszük a szeretet parancsolatát, az igazságosságot a földön.

Örömmel énekel a szívünk és arra kérünk mindenkit, aki ezt az éneket hallja, hogy énekeljete velünk! Jöjjetek a Feltámadott Krisztushoz, mert általunk is Ő hívogat: " Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű." (Máté ev. 11.rész 28-30.)

(Magyarországon az elmúlt rendszer idején nemcsak politikai földalatti irodalom - szamizdat - létezett, hanem egyházi is. Az előbbi szöveget - mely valószínűleg most jelenik meg először nyomtatásban - 10-11 évvel ezelőtt kézről-kézre adták, írógéppel másolták ifjúsági bibliá-órára járó fiatalok.)

Venezuelai olvasóink közül sokan ezt a számot is egy külön papírra írt felszólítással kapják meg: kérjük, adjanak hírt arról, ha megérkezik a lap! A postai és nyomdai költségek többszöri - és befejezettnek nem tekinthető - emelkedése miatt szeretnénk kiszűrni a rossz címekeket és azokat a címzetteket, akik nem igénylik újságunkat. Aki nem válaszol a felszólításra, azt kénytelenek leszünk törölni a listáról. Megemlítjük, hogy az ÜZENET előállítási és terjesztési költségeire különadományokat elfogadunk.

II. János Pál pápa beszéde a debreceni református Nagytemplomban, 1991. augusztusában

(A kiemelkedő jelentőségű szöveget hely hiányában csak rövidítve közölhetjük.)

Kedves Testvéreim!

Köszönetet mondok Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, azért, hogy lehetővé tette számomra, hogy eljőjtek Debrecenbe, és találkozzam a reformáció hagyományainak képviselőivel. Köszönöm nektek azt a szívélyes fogadtatást, amelyben részesítettetek, és azt a lehetőséget, hogy szólhatok hozzátok, és rajtatok keresztül minden magyar keresztényhez, aki nincs teljes közösségben a katolikus egyházzal. (...)

Szívből köszöntöm Tőkés Lászlót a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspökét, valamint az Erdélyből és a szomszédos országokból jött keresztény magyar testvéreket.

Az elmúlt évtizedekben közületek sokan nagy megpróbáltatások közepette tettek tanúságot Krisztus iránti hűségükről.

Magyar testvéreitekkel együtt ma találkoztok és imában egyesültök a pápával, és hálát adtok az Úrnak a kapott jó-téteményekért. Az Úr adja meg nektek a tartós békét, és áldjon meg benneteket.

Ezt az ökumenikus találkozót semmiképpen sem tekintem csupán udvariassági gesztusnak, hanem igen jelentős lépésnek tartom azon az úton, amelyet maga az Úr jelölt ki tanítványai számára, amikor azért imádkozott, hogy valamilyen módon legyenek, amint Ő egy az Atyával. A pápaságom során tett sok lelkipásztori utazás egyik indítéka éppen az, hogy újra megerősítsem: a katolikus egyház visszavonhatatlan döntéssel elkötelezte magát az ökumenikus mozgalomban, és azt minden lehetséges módon szeretné elősegíteni. Mint Róma püspökének, szolgálatomnak egyik alapvető szempontja az, hogy ezt az egységet szolgáljam. Ezért szívből remélem, hogy magyarországi látogatásom is előmozdítja és elősegíti az ökumenikus kapcsolatokat a keresztények között.

Tudatábanvagyok annak, hogy a múltban ez a találkozó nem jöhetett volna létre. A Magyarországra látogató pápa nem jött volna el ide, s Debrecen lakói nem tartották vol-

na kívánatosnak jelenlétét. Azok a változások amelyek e téren bekövetkeztek, különböző tényezőknek tulajdoníthatók - s ezek sokat mondanak a keresztény élet és tanúságtétel számára. A II. Vatikáni Zsinat említi azt a kötelességünket, hogy fürkésznünk kell az "idők jeleit", nevezetesen azokat az eseményeket, amelyek Istennek, a történelem Urának jelenlétéről és szándékairól szólnak hozzánk. E jelek fényében a Zsinat világosan kijelentette, hogy az összes keresztények közötti egység helyreállítására irányuló mozgalmat a Szentlélek ihleti.

Az "idők jelei" között észre kell vennünk azt a kölcsönös megbecsülést, amelyet a keresztények egymás iránt manapság éreznek, habár olyan közösségeknek tagjai, amelyek még nem tartoznak össze. A múltban, a megosztott keresztények hajlamosak voltak arra, hogy egymással való érintkezésük során a másiknak eszmevilágából vagy életgyakorlatából azt hangsúlyozzák amit Krisztus akaratával ellenkezőnek tartottak. Ezt a tendenciát és az ebből származó vitákat talán még ma sem sikerült egészen leküzdeni. Az ökumenikus párbeszéd révén azonban ma már sok ponton fölfedezzük a közeledést és a közös alapot. Örömmel vesszük észre a másik életében olyan mozzanatokat, amelyeket Isten különleges ajándékaiból fakadó gyümölcsöknek tartunk. Szeretnénk megismételni, amit egyszer hasonló alkalommal mondtam: "Az ökumenikus mozgalom nem kis teljesítménye, hogy évszázados bizalmatlanság után alázatosan és őszintén elismerjük egymás közösségeiben Krisztus ajándékainak tevékeny jelenlétét és termékenységét. Ezért a mindnyájunk életében tapasztalható Isteni tevékenységért köszönetet mondunk Istennek. (...)"

Az örömdetes lelki közösség és kölcsönös megbecsülés éles ellentétben áll azzal az ellenszenvvel, amelyet különböző keresztény közösségek tagjai olykor más keresztényekkel szemben mutatnak. Ismerem azoknak a prédikátoroknak szomorú történetét akiket gályarabságra ítélték, s akiknek emléke elevenen él ebben a gyülekezetben. Sok ilyen tragikus eseményt idézhet föl emlékezetünk. Manapság az ilyesmi elképzelhetetlen volna. Mostani együttlétünk célja is az, hogy megerősödjünk a kölcsönös megbecsülésben és testvéri szeretetben.

Ismerve a történelmet és a köztünk fennálló teológiai különbségeket, jól tudjuk milyen hatalmas feladatok vár-

nak ránk. Egyrészt objektív nehézségek akadályozzák előrehaladásunkat a közös cél felé vezető utunkon. A valódi ökumenizmus nem hagyja jóvá a vallási közömbösség és relativizmus eszméit, amelyek azt próbálják elhitetni, hogy minden vallás egyformán jó, és már az is elég, ha jószándékkal gyakorolják. Nem! Az egységet a közös apostoli hitben keressük, amely "egyszer s mindenkorra szóló öröksége a szenteknek." (...)

Az ökumenizmus nemcsak olyan mag amelyet az isteni Gondviselés a hívők szívébe ültetett az utóbbi időben, hanem olyan gyümölcs is, amelyet Isten meg akar érlelni szívünkben. Mindnyájan felelősek vagyunk fejlődéséért.

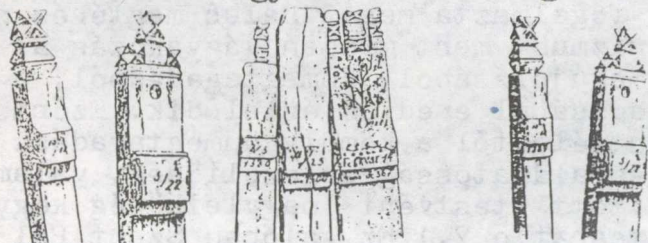
Az "idők jelei" közé tartozik a megosztott keresztények közötti kapcsolatnak egy további ténye is, ahol a Szentlélek irányítása különösen sokatmondó. Ma jobban tudatában vagyunk annak, hogy az ökumenizmus fejlődése magában foglalja a metanoiát, a megtérést. A II. Vatikáni Zsinat ezt így fogalmazta meg: "Belső megtérés nélkül nincs igazi ökumenizmus, mert minden vágyakozás az egység után a lelkiület megújulásából, önmegtágadásból, a szeretet önfelédtt kiáradásából ered és érlelődik. Ezért kell tehát kérni a Szentlélektől a komoly önmegtágadás, a szolgálat-hoz szükséges alázatosság és szelídség, valamint a másik iránt tanúsított testvéri nagylelkűség kegyelmét." (Unitatis redintegratio 7.) Ez valóban Szent Pál felszólításának visszhangja: "Semmit se tegyetek vetélkedésből vagy hiú dicsőségvágyból. Senki se keresse csak a maga javát, hanem a másét is." (Fil. 2, 3-4). Ez a figyelmeztetés nekünk szól, mind egyéneként mind közösségeinkben.

A megtérés szelleme segít bennünket abban, hogy elveszünk a másokról alkotott torzképeket, és minden kísértést arra, hogy meghamisítsuk nézeteiket. Tudatára ébreszt majd bennünket annak a jónak, amit a Szentlélek cselekszik bennünk. A megtérés szellemében Krisztus minden követője képessé válik arra, hogy más keresztény közösségek tagjaira tárgyilagosabban, előítéletek nélkül tekintsen, hogy törekedjék alaposabb megismerésükre: úgy tekintse őket, ahogyan ők saját magukat. A megtérés szelleme elengedhetetlen ahhoz, hogy előkészítsük az utat kollektív emlékezetünk megtisztulásához, úgy hogy az egység felé való haladásunk minden lépésében egyedül az igazság vezéreljen minket.

Európa új arculata nehéz vajúadások árán születik meg szemünk előtt. A magyar nemzet azt kutatja, hogyan hatá-

rozsa meg céljait a Közép- és Kelet-Európában bekövetkezett óriási változások után. Mint keresztények, a legjobb szolgálatot most azzal tehetjük, hogy újból közösen teszünk tanúságot azokról a keresztény értékekről, amelyek Európa és Magyarország alapjait megvetették. (...)
(Reformátusok Lapja Budapest)

A pápa látogatása csúcspontot jelentett a katolikus egyházfő és a magyarországi protestantizmus érintkezésében. Ebből az alkalomból Debrecen református Nagytemplomában a meghívó fél két kérést tartalmazó dokumentumot nyújtott át II. János Pál pápának. Az egyik kérés a vegyesházasságok r e v e r z á l i s n é l k ü l i megkötésének lehetőségére irányul, a másik pedig a magyar nemzetiségi sorsban élő keresztények szabad hitéletének és vallásgyakorlásának ügyében kér támogatást.

Október 15-én búcsúztunk el özv. Dózsa Ferencné szül. Ferencz - Mihály Adrienn asszonytestvérünktől, aki Marosvásárhelyen született 1908-ban. Egyházunk egyik jótevőjét gyászoljuk benne.

Tanácsoddal vezetsz engem,
és végül dicsőségedbe fogadsz.
Ha elenyésszik is testem és szívem,
szívemnek kösziklája és örökségem
Te maradsz, Istenem, örökké!

Zsoltárok könyve 73: 24, 26.

Az Ő s z i V á s á r lebonyolítása ismét bebizonyította gyülekezetünk szervezettségét és nőegyletünk fáradhatatlanságát. Őszinte köszönet mindazoknak, akik az előkészítésben, a munkában való részvételükkel bizonyosságot tettek hitükről, Isten iránti hálájukról.

Dr. Vladár Pál: A keresztyénség múltja

II. A nagy zsinatok kora

(folytatás)

A következő zsinatok egyike 431-ben Efézusban, Krisztus isteni és emberi lényegével foglalkozott. Nestor pátriárka a két lényeget annyira el akarta választani, hogy már majdnem az ősi dualisztikus vallások hatására kell gondolnunk. A zsinat minden különösebb teológiai nehézség nélkül tudta ezt elítélni, tovább erősítve Alexandria tekintélyét.

A teológiai kérdés mögött azonban egészen más mozgalmak is rejlettek: a kisázsiai egyházak nem is annyira azért állottak Nestor mögé, mert meg lettek vona győződve teológiájának fölényéről, mint inkább helyi, mondhatnánk nacionalista okok miatt: az ébredő szíriai szellemi élet és nemzeti öntudat minden alkalmat megragadott arra, hogy kimutassa függetlenségét a központi hatalommal szemben. Edessza mindig büszke volt arra, hogy ott létesült a legelső független keresztyén állam, az egyházak büszkék voltak múltjukra, nagy egyházatyáikra. Ha a nagy hitvitákban a görögök boncoló szellemét láthatjuk, náluk az ősi közel-keleti vallások misztikus-dualisztikus gondolkodásformája kísértett még. Elvetve a zsinat határozatait a nestoriánus keresztyének külön útra léptek. Egyszerűbb, egyre puritánabb felfogásuk termékeny talajra talált keleten, hol misszionáriusaik egészen Ceylonig és Mongóliáig hatoltak, nem is beszélve a dél-szibériai török törzsekről. Térítőik nagy előszeretettel használták a kimondottan ószövetségi neveket, és felvetődik a kérdés, hogy nem ennek találjuk-e késői visszhangját a székelyeknél egy török eredetű csoport leszármazottainál?

Közvetlenül ezután robbant ki a legnagyobb összetűzés: a monofizita vita, mely a keleti császárságot kétszáz éven át tartotta forrongásban. A vita megint a Fiú lényegével kapcsolatos: míg az ariánusoknál a hangsúly az emberi lényegen, a nestoriánusoknál a kettős elválasztott lényegen volt, a monofiziták - más szóval eutychiánusok - az emberi lényeget teljesen háttérbe szorították. A chalcedoni zsinat (451) döntését két további zsinat erősítette meg, kisebb módosításokkal, száz évvel később a konstantinápolyi és 681-ben a harmadik konstantinápolyi zsi-

nat, melyek mind az előző zsinatok teológiai vonalát folytatták: a Szentháromság teljes egysége, és a Fiú teljes egysége. Alexandria a monofizitizmus egyik központja, nem volt hajlandó alávetni magát ezeknek a döntéseknek, és ebben teológiai okok mellett politikai, nemzeti és népi okok is közrejátszottak.

Az egyiptomi nép úgy nézett pátriárkájára, mintha az a fáraók egyenes jogutódja lenne, és Alexandria nem volt hajlandó meghajolni Konstantinápoly előtt. Utódaik a kopotok, kik még most is az "egyedül Üdvözítő monofizita hitről" beszélnek, mint ezt magam is hallottam kairói látogatásom alkalmával.

Ez a harmadik szakadás leválasztotta Örményországot, a maradék szíriai egyházakat, Egyiptomot valamint az általa megtérített Abesszíniát. A vallási szakadások hamarosan politikai változásokat is eredményeztek: sem a nesztorianusok, sem a monofiziták nem álltak ellen az iszlámnak, sőt az első kalifák szabad vallásgyakorlati politikája eredményeként szívesebben éltek az iszlám, mint Konstantinápoly uralma alatt, megnyitva ezzel a kapukat a kalifák seregei számára. Elveszett Antióquia, elveszett Alexandria, maradt egyedül a konstantinápolyi pátriárka, a birodalom pedig közben elveszítette a Közel-Keletet, Észak-Afrikát sőt a lombárd betörés után itáliai birtokai nagy részét is. Így a harmadik Konstantinápolyi zsinattal befejeződött a Kelet átalakulása, vallásilag és politikailag a kelet-római császárság átalakult a görög Bizáncná, a császár és az általa kinevezett pátriárka világi és vallási egységesített vezetése alatt.

Tekintsünk itt vissza egy pillanatra. Minden politikai vita, hatalmi vetélkedés ellenére, melyek a zsinatok háttérét képezték, a dogmai meghatározások egységes alap gondolatot tükröznek: azt a törekvést, hogy megtartsák a viták középpontját képező Szentháromság tan egységét. Az első zsinatok elvetették azt a kísérletet, hogy a Szentháromság hierarhizálódjon, a következők pedig ugyanezt erősítették Jézus személyével és a benne egyesült isteni és emberi lényeggel kapcsolatban.

Felvetődik ezek után a kérdés: ha ezek a döntések a tan egységét szolgálták, hogyan fejlődött ez mégis ellentétte a maradék Kelet és az egységes Nyugat között? Említettük már a nemzeti érzést, a népek függetlenségre törekvését a központosító császári hatalommal szemben.

Ugyanez vonatkozik bizonyos fokig Rómára is. A VII. századig a pápaválasztáshoz császári engedélyre volt szükség, ami természetesen állandó súrlódásokra és feszültségekre vezetett. Nem sokkal később a ravennai felügyelettől megszabadult pápaság magába olvasztotta Róma hercegének a tisztségét, és a császári uralom alatt álló keleti pátriárkával szemben megteremtette a pápai fennhatóság alatt álló világi uralkodók doktrínáját.

Tegyük még hozzá: minden vita keleten kezdődött, és talán Eusebiusnak volt igaza aki a görögök mindent boncolni akaró szellemét hibáztatta. Róma általában csak mint ítélőbíró került a vitákba, és mindig a szintézis egységesítő szellemét képviselte. Ez a dogmákkal való állandó foglalkozás kifejlesztette keleten a külsőségeket és a rituálékon belül minden szó, minden mozdulat jelentőségét párhuzamosan és kölcsönhatásban a császári udvar egyre merevedő rítusaival. Nyugat a külsőségeknek, néha még a pontos szövegezeknek sem tulajdonított akkoriban nagyobb jelentőséget. Ennek volt a következménye, hogy míg keleten új és új szakadékok nyíltak meg keresztyén és keresztyén között, addig a nyugat képes volt egyes pogány külsőségek átformálásával és beolvasztásával Európa nagy részét megtéríteni. A bizánci keresztyénség a császári fölény alkatrészévé vált, nyugaton viszont a hitet nyitott kapuként terjesztették. A nyugati szerzetesek a világ élesztőjévé, az egyházi megújulás forrásává váltak, a keletiek a világtól elkülönülve minden változás ádáz ellenfelei maradtak. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a nagy monofizita viták végével kelet és nyugat egy egyházat képezett ugyan, de ezzel az egyházzal szemben annyira eltérők voltak felfogásaik és beállítottságuk, hogy a későbbi szakadás csak idő kérdése lehetett. Mondhatnánk egy tényleges helyzet formális elismerése, olyannyira, hogy a korabeli krónikák alig említik az 1054-es végleges szakadást.

A hetedik ökumenikus zsinat, a második niceai (787-ben) a képrombolás kérdésével foglalkozott, tehát egy inkább formai mint dogmatikai kérdéssel, mely a nyugatot csak közvetve érintette. Jó görög fifikával kimondta, hogy a kép az egyszerű ember könyve, tehát megengedett, sőt ez még a domborművekre is vonatkozik, de a szoborra már nem. A határvonal: ha egy domborművön a kéz vagy az orr a hüvelyk- és mutatóujjal megfogható, akkor tiltott. Ha nem, akkor megengedett. Micsoda nagy út! A Szentháromság tanától a dombormű orráig. Bizony messze kerültünk a nagy zsinatok korától.

(folytatjuk)

KARÁCSONY NYÁRI REGGELEN

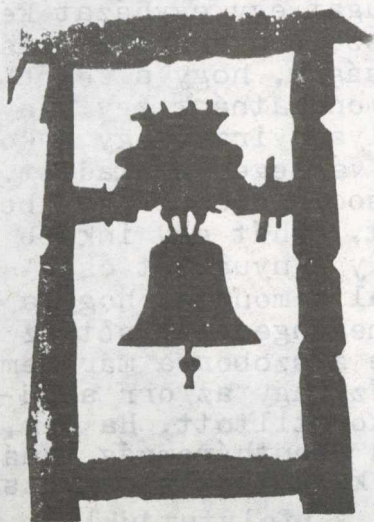
Karácsony... fenyőillat gyertyafény
A rét, az erdő hólepett, fehér.
De első igazi karácsonyunk,
amikor szívünkbe Jézus betér.

Talán nem hólepett, fehér úton
talán ragyogó nyári reggelen.
Belép az életünkbe csendesen,
és a szívünk lesz boldog Betlehem.

Nem zendül-kondul ünnepi harang.
Fenyőillat és gyertyafény se kell...
de a szívünk lesz boldog Betlehem,
s az angyalokkal együtt énekel.

Szívembe is betértél, Jézusom.
Engem is átölelt a kegyelem.
Akkor lett igazi karácsonyom,
egy napsugaras nyári reggelen.

Nem kísért fenyőillat, gyertyafény,
Nyári virágok nyíltak nyomodon.
S az a harmatos, üde reggel volt
az én első igaz karácsonyom.

M E G H Í V Ó

gyülekezetünk évi rendes
közgyűlésére, melyet 1991.
január 26-án tartunk a dél-
előtti istentisztelet után.

LEVELET KAPTUNK BOGOTÁBOL

Szeretett
CONGREGACION HUNGARA

Mint minden évben ebben az évben is igaz szeretettel csatolok egy 10 dolláros csekket, hogy legyenek olyan jók továbbra is megküldeni az ÜZENETET ami öreg napjaimra igaz vigaszul szolgál.

Fel akarom használni ezt az alkalmat arra, hogy kedves mindannyiuknak őszinte szeretettel kívánjak igen kellemes karácsonyi ünnepeket és egy boldog új évet. Bár ne pusztulna ki a magyarság ezekben a végvárakban sem, mert otthon bizony lassan fogy a létszáma.

Isten áldását kívánva mindannyiukra maradok

lgaz magyaros szeretettel

Marikovszky Zoltán

A csekk megérkezését hálás köszönettel nyugtázzuk.

Kardos Péter

A II. GYÜLEKEZETI GYERMEKNAPOKON szeptemberben ismét jó hasznát vettük az ÖRÖMHÍR című budapesti evangéliumi gyermeklap ötleteinek, rajzainak, rejtvényeinek. A másfél éve indult, kéthavonta megjelenő újságocska játékosan közli komoly mondanivalóját kis olvasóival. Bibliaismertető, hitébresztő írásait meleg szívvvel ajánljuk mindenkinek, annál is inkább, mert még a venezuelai, igen gazdag spanyol nyelvű egyházi irodalomban sincs párja! Az ÖRÖMHÍR néhány száma a Lelkészi Hivatalban néha megvásárolható. Biztosabb módja a beszerzésnek az előfizetés a következő címen:

ELŐD Erika "Letét 906"

1399 Budapest

Postafiók 701 / 906

Hungria

Külföldi előfizetési díját nem közli az ÖRÖMHÍR, de egy-egy példány 30 forintba kerül, s még postára is kell adni...

A VIDÉKI MUNKA

az itteni lelkeszi szolgálatnak igen fárasztó de talán egyik legszebb területe. Nem hanyagoltam el ezt a munkamezőt sem, de bizony a beszámolóval jócskán megkéstem. Legutóbb újságunk tavalyi 4. számában írtam az interior látogatásáról, pedig azóta is sokfelé volt alkalmam felkeresni magyarokat.

Valenciában minden hónapban tartok istentiszteletet néha több, néha kevesebb testvérünk jelenlétével. Nem tartozik a nagyobb utak közé, de a Litoral tengerparton járva többször is meglátogattam az ott lakó néhány honfitársamat. Mint minden vidéki utamon ott is célom a beszélgetésen, a lehetséges segítségnyújtáson túl a rendelkezésre álló irodalom szétoosztása: ÜZENET, Útitárs, Vetés és Aratás, amerikai Reformátusok Lapja, Vocero Luterano, alkalmanként más kiadványok. Itt kell megemlítenem, hogy a szerkesztő jóvoltából több alkalommal adhattam át a Caribi Újság példányait a meglátogatottaknak, ugyancsak ajándékként.

A múlt év szeptemberében ismét Puerto Ordazba vezetett az utam - néhány napos kényszerpihenő közbejöttével, amelyet gépkocsijavítás miatt Puerto la Cruzban kellett töltenünk. Útközben Ciudad Bolívarban sikerült felkeresni egy magyar családot. A Puerto Ordazban töltött néhány nap programjában családlátogatások, istentisztelet, valamint videokazetták közös megtekintése szerepelt. A caracasiak által már ismert, Tőkés Lászlóról szóló összeállítás, továbbá a néptáncfalalkozó néhány képsora igazán megnyerte a megjelentek tetszését.

Decemberben Acarigua és a turéni tanyavilág került sorra. Honfitársaink felkutatásának azonban most a legfontosabb célja a hívogatás volt, Colonia Turénben ugyanis a német protestánsok egyszerű, kicsiny, de kedves imaházában közös, magyar - spanyol - német nyelvű istentiszteletet szerveztünk Baldur vanKaick valenciai lelkeszszel. A nagy meleg ellenére vasárnap délelőtt szép számmal összegyülekeztek a magyarok is. Kedves gesztus volt kollégámtól, hogy a kedvünkért németről spanyolra fordította a szót a szertartáson. Az összejövetel a helyi gyülekezet jóvoltából frissítővel, süteménnyel, beszélgetéssel, régi és új ismeretségek felújításával, illetve megkötésével fejeződött be.

Nem számítom a vidéki utak közé a Los Tequesben vagy a San Antonio de los Altosban végzett látogatásokat. Ezek a települések ugyanis caracasi gyülekezetünk vonzáskörébe vannak, az ott lakók közül többen hűségesen bejárnak istentiszteleteinkre.

Urunk kegyelméből Maracaibóban éppen nemzeti ünnepünkön, 1991. március 15-én tarthattam magyar istentiszteletet. Ennek előzménye az, hogy egy nappal korábban lelkeszerkezetünk volt ott, s ez azt is jelenti, hogy a repülőjegyet az I. E. L. V. egyház fizette. Gyülekezetünk jelenlegi anyagi helyzetében ez sem elhanyagolható körülmény. Két caracasi család vállalta gyermekeink gondját az utazás idejére, így magammal vihettem feleségemet, aki az ige hirdetés és úrvacsoraosztás ideje alatt foglalkozott három gyermekkel. Két protestáns asszony kórádát tűzött az érkező magyarok ruhájára, s együttlétünk komolyabb részét szeretetvendégség, valamint a már említett kazetták megnézése követte. A templomot csakúgy, mint Barquisimetóban és Turénban, ott Maracaibóban is a helyi német közösség bocsátotta rendelkezésünkre.

Ebben a krónikában legalább dióhéjban meg kell említenem azokat az utazásokat, amelyek során távolban pihenő vagy táborozó caracasiaknak szolgáltam az Igével. Két ilyen alkalom volt Colonia Tovarban (Ráskai Lea cserkészcsapat, illetve Unikum ifjúsági csoport) és egy-egy cserkész tábor Caucagua szomszédságában, illetve a Bajo Seco nevű völgyben. Ez utóbbi helyszín éjszaka irgalmatlanul hideg volt, a cserkészfiúk teljes öltözetben, bakancsokkal a lábukon bújtak bele a hálósákba s még így is fáztak a sátorban. Nekem sem bakancsom, sem hálósákom nem volt - és szintén nagyon fáztam, ám másnap kora reggel sietve visszatérhettem Caracasba. Amelynek éghajlatát ismét megtanultam tisztelni.

Húsvét hétfőjén az előző napi, szokásos valenciai istentiszteletről hazatérőben Maracayban időztem, egy "idevalósi", magyarul is tanuló egyetemista segítségével templomot kerestünk és találtunk a későbbre tervezett istentiszteletünk számára.

Áprilisban Barquisimetóban tartottam istentiszteletet, ezalkalommal azonban nem külön a kicsiny magyar kolóniának, hanem közösen az említett valenciai szolgatársam-

mal. A többnyelvű gyülekezeti összejövetelre nem jött el minden honfitársunk ebből a városból, de volt olyan férfitestvérünk, aki a távoli Colonia Turénből utazott oda a magyarul szóló Igét hallani. Az istentiszteletet - mint általában - alapos előkészítés előzte meg: egyeztetés, telefonálás, látogatás, hívogatás. Az áprilisi valenciai istentiszteleten a kicsiny, de lelkes caracasi Gyülekezeti Énekkar is részt vett, szolgált. Az ezzel összekapcsolt kirándulás Las Trincherasban lehetőséget adott másnap a gyógyfürdő megtekintése mellett egy ottani hittestvérünk meglátogatására.

A maracayi istentiszteletre végül Pünkösdvásárnap délután került sor. Ezt az alkalmat előkészítendő májusban egy teljes napot a városban töltöttem, s még Caguában is megkerestem két magyar családot, hogy hívogassam őket Maracayba. Külön érdekessége ennek a szervező munkának, hogy a honfitársainkon kívül főként Luis Francisco egyetemista barátunkra támaszkodhattam. Ő még azt is elintézte, hogy az *El Siglo* című napilap szombati száma cikket közölt a tervezett eseményről ezzel a címmel: *En la Iglesia Independiente Mañana se celebrará culto en idioma húngaro.* Maracayi testvéreink a ritka alkalomra a körülményekhez képest sokan jöttek el. Gyermekestentiszteletet is tartottunk.

Júliusban egy újabb maracaibói lelkészértekezlet lehetővé tette legalább egy magyar család meglátogatását. Ugyanebben a hónapban - a valenciai istentisztelethez kapcsolódóan - San Felipébe utaztam. Ennek a második idelátogatásomnak már nem csak az ismerkedés volt a célja, hanem egy összejövetel előkészítése, megszervezése is.

Augusztusban Chichirivichében nyaralhattunk nyolc napot, természetesen itt is találkoztunk, beszélgettünk honfitársakkal. Corói kirándulásunk napján nem csak a homok-sivatagot és a történelmi városmagot néztük meg, hanem megkerestük egy idős asszonytestvérünket. Neki is átadtuk a fentírt újságok néhány példányát.

A nagy keleti körút szeptemberben következett: Puerto la Cruz - Ciudad Bolívar - Puerto Ordaz - Maturin - Puerto la Cruz és vissza Caracasba. Tizenkét nap alatt 2200 kilométer a kétes minőségű utakon. Puerto Ordazban immár a

harmadik istentiszteletet tartottam, a helyszín most is a Protestant Community Church volt. Az Orinocón most komppal keltünk át, hogy Maturin egyik eldugott külvárosában is meglátogassunk egy magyar özvegyasszonyt. Puerto la Cruzban ismét családnál tartottuk az összejevettelt, a "Petőfi Sándor u. 48." feliratú táblával jelölt házban. (Aki nem hiszi, járjon utána!) A kimerítő, váratlan autójavításokkal is fűszerezett, hosszú keleti utazás a forró országutakon csodás élményeket is tartogatott. Megnézhettük a monumentális vízerőművet a Caroni folyón Guriban, a cseppkőbarlangot Caripe mellett, megfürödhettünk Cachamaure tengerparti strandján, láthattuk a cumanai várat, már nem csak képről ismerjük a legendás Playa Coloradát (a "színes fürdőhelyet"). A nagy figyelemmel kísért istentisztelet Puerto la Cruzban is vendégeskedéssel, hosszas baráti beszélgetésekkel zárult.

Két nappal az Őszi Vásár után ismét útrakeltem. Rövid valenciai megálló után (látogatás egy öregotthonban) ko-raeste értem San Felipébe. Itt is sikerült jeles napra időzíteni az istentiszteletet: október 23-án este egy magánlakásban felcsendült a zsoltár, megszólalt a szeretet himnusza. Sokan nem voltunk, de a részvételi arány igen magas volt. A városból és környékéről kevés kivétellel mindenki eljött, akit hívni tudtunk.

Istené legyen a dicsőség azért, hogy vidéki magyarjaink körében is van érdeklődés a lelkigondozás iránt, s azért, hogy szolgálhatok nekik.

K. P.

II. János Pál pápa Debrecenben a Református Nagytemplom mögötti téren saját kezűleg helyezte el az emlékezés koszorúját az ellenreformáció áldozatául esett, protestáns hitükért mártíromságot szenvedett g á l y a r a b o k - nak emléket állító oszlopon. A katolikus egyházfő magyarországi látogatásának egyháztörténeti szempontból legfontosabb mozzanata zajlott le ezzel a Református Kollégium közvetlen szomszédságában 1991. augusztusában.

LEVELET KAPTUNK BUDAPESTRŐL

Köszönöm az ÜZENET-nek 91/4. és 5. számát. Mindig öröm, ha hallok valamit Caracaszról, s örömmel látom, hogy szorosabbra fűződtek a szálak az óhazával is.

Sokszor visszagondolok az ott eltöltött évekre, s néha csodálkozom azon, hogy én valaha ott voltam. - Nagyon jól érzem magamat Magyarországon a növekvő anyagi bizonytalanság ellenére, s nem is értem, hogy tudtam 32 évig külföldön élni.

Sok szeretettel kívánok szép ádventet és boldog karácsonyt az egész családnak.

Kérlek add át üdvözlétemet a presbitérium tagjainak és másoknak a gyülekezetben.

Testvéri köszöntéssel Szilas Attila

VALASZ Attilának

Jókívánságaidat köszönettel és igaz testvériséggel viszonzozzuk. Tudnod kell, hogy sokan emlékeznek rád szeretettel. Szolgálatod mély nyomot hagyott a gyülekezet tagjaiban. Ezt onnan is tudom, hogy vannak - a templomba ritkábban járók között - akik engem ma is Attilának szólítanak. 27 hónapi ittlétem ellenére. Pedig az én keresztnevem:

Péter

Most érkezett meg a Magyarországi Református Egyház által kiadott C O N F E S S I O című folyóirat múltévi 3. száma. Ebben részletes, terjedelmes írás található gyülekezetünk történetéről a kezdetektől 1988-ig. A szerző Medyesy M. László wallingfordi (U.S.A.) lelkész aki 1987. tavaszán Király Zoltán püspökkel és dr. Havadtőy Sándorral itt járt Caracasban és Valenciában. Terveink szerint az átfogó, tartalmas cikket lemásoljuk, hogy minél több érdeklődő olvashassa.

Óvodások a templomban

November 12-én a hetenként szokásos harmincperces hittanóra helyszíne nem a Magyar Óvoda terme volt, hanem templomunk. A Nőegylet segítségével ugyanis meghívtuk és vendégül láttuk az apróságokat. Megnézték a templomot az orgonát, a kápolnát, kaptak kakaót és kalácsot, de a legboldogabbak akkor voltak, amikor a német óvoda parányi játszóterén szabadjára engedték őket. A kismagyarok nem tiltakoznának, ha ez a délelőtt megismétlődhetne...

...ha meg nem tértek, és olyanok
nem lesztek, mint a kisgyermek,
nem mentek be a mennyék országába.

Máté ev. 18. rész 3. vers

ILYEN MÉG NEM VOLT!

Gyülekezetünk - más caracasi magyar szervezetekhez hasonlóan - elismerő emléklapot kapott Budapestről. A szép kiállítású okmány szövegét szóról-szóra közöljük:

Dr. VLADÁR PÁL

a "Feltámadás" Protestáns Egyházközség Gondnoka

Caracas

Őszinte tisztelettel adózom az Egyházközség korábbi és jelenlegi tagjainak a szülőháza iránti vonzalom ébrentartásában, a magyar hagyományok, kultúra és anyanyelv ápolásában végzett önzetlen és áldozatos tevékenységük előtt.

Kívánom, hogy továbbra is keltsék jó hírét a magyar névnek, türelemmel és megértéssel támogassák a demokratikus Magyarország újjáépítését és társadalmának megújulását.

Dr. Horváth Balázs
miniszter

Új világosság

Isten elküldte Gábriel arkangyalt Máriához, egy názáreti hajadonhoz.

- Mária, Isten veled van, megáld! - szólt az angyal.
- Te leszel az anyja a Megváltónak. Isten téged választott ki erre az áldott feladatra.

-Hogy lehetnék anya? - kérdezte Mária - Hiszen még nem is vagyok férjnél!

-Nem József, a vőlegényed lesz a kiseded atyja, hanem maga Isten - szólott Gábriel. - Gyermeked szent kisgyermek lesz, Isten fiának fogják mondani.

Mária nagyon boldog volt.

Józsefnek is megjelent egy angyal, mégpedig álmában. Azt mondta, hogy ne vegye addig feleségül Máriát, amíg a csodálatosan fogant kisbaba meg nem születik. Azt is mondta az angyal, hogy a gyermeket Jézusnak kell nevezni.

Augusztus, római császár, elhatározta, hogy összeszámolja birodalma lakóit. Mindenkinek fel kellett iratkozni. Józsefnek és menyasszonyának, Máriának, Betlehembe kellett mennie az összeírásra, mert József Dávid nemzetségéből származott. Betlehem volt Dávid városa.

De mikor megérkeztek nem találtak sehol sem szálláshelyet. Minden fogadó tele volt. Végül egy istállóban húzták meg magukat éjszakára. És ezen az éjszakán született meg a Megváltó. Ott az istállóban történt meg a csoda. Isten fia a földre jött.

Mária kendőbe bugyolálta, és a jászolba fektette. Az volt Jézus bölcsője.

Betlehem határában pásztorok virrasztottak, a juhnyáját őrizték. Egyszer csak óriási világosság támadt a szemük előtt, és egy angyal jelent meg nekik.

-Ne féljeteK, mert nagy örömet hirdetek nektek - szólt meg az angyal. - Megszületett a Megváltó, Dávid városában. Onnan lehet felismerni a kisedet, hogy kendőkbe van bugyolálva és jászolbölcsőben fekszik.

Ebben a pillanatban angyalok serege jelent meg, akik így énekeltek:

-Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarát embereinek!

Mikor az angyalok eltávoztak, a pásztorok ezt mondták:

- Menjünk el Betlehembe, nézzük meg, hogy mi történt. Keressük meg azt a kisgyermeket akiről Isten angyalai hírt adtak.

Elsiettek és meg is találták Máriát, Józsefet és a csecsemő Jézust. Ez a kisgyermek volt a Megváltó, a régen várt Szabadító.

A pásztorok leborultak Jézus előtt. S elmesélték Máriának és Józsefnek, hogy mi történt a mezőn, mit mondott az angyal, és miről énekelt az angyalok kara.

Aztán boldog és hálatelt szívvel visszatértek a nyájukhoz. S mindenkinek, aki csak hallani akarta, elmesélték az örömhírt.

Nemcsak a közeli mezőkről, Betlehem határából jöttek hódolóknak Jézust látni. Sokkal nagyobb távolságról, a meszesi keletről is!

Egy távoli országban élt néhány tudós, bölcs férfiú, akik a csillagos eget tanulmányozták. Egyszer új csillagot vettek észre, amelyik különösen világosan fénylett.

- Új király született a földön - mondták egymásnak.

Elhatározták, hogy útra kelnek és megkeresik az újszülött uralkodót. Eljutottak egészen Jeruzsálemig. Kérdősködtek az Üdvözítőről, de senki sem tudott nekik útbaigazítást adni. Heródes, a jeruzsálemi alkirály hallott a bölcsek érkezéséről. Megijedt. Miféle Üdvözítőről van szó? Hívatta a papokat és írástudókat.

-Van valami jövendölés a Messiás születési helyéről? - kérdezte.

A válasz így hangzott:

- Az áll a próféták irataiban, hogy Betlehemben kell megszületnie.

Ekkor Heródes hívatta a keleti tudósokat. Nagyon bárátságos volt hozzájuk. Kifaggatta őket:

-Hogy is volt azzal az új, világos csillaggal? Mikor láttátok először?

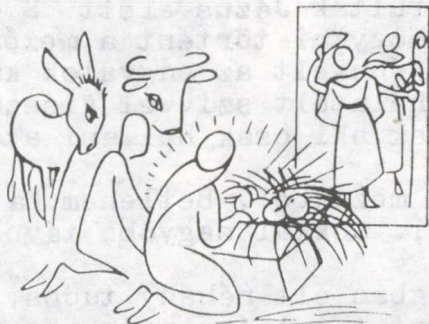
Azután azt tanácsolta nekik, hogy Betlehemben próbálkozzanak a Megmentő keresésével. De megkérte őket, hogy ha megtalálják, akkor adják neki hírvül.

- Én is szeretném őt imádni - mondta álnokul.

A betlehemi úton ismét feltűnt a csillag a bölcseknek. S megtalálták Jézust. Megtalálták az emberiség eljövendő Királyát! Mély tisztelettel borultak le lábához. Ütipoggyászból ajándékokat vettek elő: aranyat, tömjént és mirhát.

Éjszaka azonban különös álmot láttak. Egy angyal intette őket, hogy ne Jeruzsálem felé menjenek haza, ne mondják el Heródesnek, hogy hol találták meg Jézust.

A bölcsek engedelmeskedtek az álomnak. Más úton tértek vissza távoli hazájukba. Örömuket, hogy látták az Üdvözítőt, nem vehette el tőlük sem Heródes, sem senki más!

E.B.

V A L E N C I Á B A N

december 25-én szerdán délután fél 5-kor karácsonyi istentiszteletet, január 26-án és február 23-án vasárnap délután fél 5-kor istentiszteletet tartunk.

A Lelkészi Hivatalban Magyarországról érkezett Bibliák (köztük: német - magyar kétnyelvű Újszövetség) és más egyházi könyvek kaphatók. Rövidebb és terjedelmesebb kiadványt egyaránt találhat az olvasnivalót vagy karácsonyi ajándékot kereső érdeklődő.

V O C E R O L U T E R A N O (Evangélikus Hírnök) címmel immár negyedik száma jelenik meg egy kis újságnak, amelyet az I.E.L.V. (Iglesia Evangelica Luterana en Venezuela) ad ki félévenként. A szerkesztést a végrehajtó bizottság megbízásából Arno Erdmann végzi. A 2/91 jelzésű szám több cikket is tartalmaz a Maracaibóban és Caracasban dolgozó négy finn misszionárius munkájáról. A lap a templomban és a lelkészi hivatalban ingyen átvehető.

Áldott Karácsonyt és boldog
új esztendőt kívánunk mindenkinek !

GYŰLEKEZETÜNK PROGRAMJA

- December 22-én vasárnap délelőtt 9-kor istentisztelet,
24-én kedden este fél 7-kor a spanyol nyelvű
"La Reforma" gyülekezet karácsonyesti
összejövelete,
25-én szerdán délelőtt 9-kor k a r á c s o -
n y i istentisztelet úrvacsorával,
29-én vasárnap délelőtt 9-kor istentisztelet,
31-én kedden, óév estéjén 7-kor a spanyol nyelvű
"La Reforma" gyülekezet istentiszte-
lete.
- Január 1-én szerdán este 6-kor évkezdő istentisztelet,
5-én vasárnap délelőtt 9-kor istentisztelet, úr-
vacsoraosztás,
12-én és 19-én vasárnap délelőtt 9-kor istentisz-
telet,
26-án vasárnap délelőtt 9-kor istentisztelet, u-
tána gyülekezetünk évi rendes közgyűlése.
- Február 2-án vasárnap délelőtt 9-kor istentisztelet, úr-
vacsoraosztás,
9-én vasárnap délelőtt fél 11-kor közös, részben
magyar nyelvű istentisztelet templomunkban
azt követően a "Feltámadás" Egyház évi ren-
des közgyűlése. (Ezen a vasárnapon tehát a
szokásos magyar istentisztelet elmarad.)
16-án és 23-án vasárnap délelőtt 9-kor isten-
tisztelet.
- Presbiteri gyűlés: 1992. január 16-án, február 20-án és
március 19-én csütörtökön este fél 8-
kor.

V a s á r n a p i i s k o l á b a hívjuk a gyermeke-
ket. A szállítást meg tudjuk oldani, kérjük jelezni az
igényt.

Rev.
George Póstay
4 Chemin de la Bride
CH-1224 Chene Bougeries
Suisse

IMPRESOS
NO COMERTALES

CONGREGACION HUNGARA
Apartado 68 360
CARACAS 1062-A
Venezuela

IS T I S Z T E L E T E K

CARACASBAN: Vasárnap délelőtt 9-kor magyar nyelven,
fél 11-kor német,
ugyancsak fél 11-kor spanyol nyelven.

Valenciában: általában a hónap utolsó vasárnapján
délután fél 5-kor

A lelkeszi hivatal telefonszáma: (02) 33 73 52

Címe: Casa la Reforma Prolongacion de 4a. Avenida
con 3a. Transversal de Altamira, Urbanizacion
La Castellana.

Hivatali órák: hétfő, szerda délelőtt 9-12,
csütörtök délután 3-6

Lelkipásztor: Kardos Péter

Az ÜZENET kéthavonta jelenik meg. (14 KP XII.13.)

Az imádságokat, az adományokat, a természetbeni
segítséget (lapunk továbbadását, terjesztését)
hálással köszönjük !